Capitolul 1

Cea mai urâtă zi de naștere

Pe aleea Privet, numărul patru, scandalul izbucni la micul dejun, și asta nu se întâmpla pentru prima oară. Domnul Vernon Dursley fusese trezit la primele ore ale dimineții de un sunet ascuțit, ca un țipăt, care venea din odaia nepotului său, Harry.

— E a treia oară săptămâna asta! răcni el peste masă. Dacă nu ești în stare să ții în frâu bufnița aia, atunci să dispară de aici!

Harry încercă încă o dată să-i explice cum stau lucrurile.

— Se plictisește și ea, spuse Harry. E obișnuită să zboare pe-afară. Dacă s-ar putea să-i dăm drumul măcar noaptea...

— Mă crezi tâmpit? mârâi unchiul Vernon, cu o bucățică de ou prăjit lipită de mustața stufoasă. Știu eu prea bine ce-o să se întâmple dacă bufnița aia apucă să iasă pe-afară.

Apoi schimbă niște priviri întunecate cu soția lui, Petunia.

Harry încercă să riposteze, dar râgâitul zgomotos al lui Dudley, fiul soților Dursley, îi acoperi cuvintele.

— Mai vreau șuncă!

— Mai este în tigaie, dulcișorule, spuse mătușa Petunia, întorcând către burduhosul de fiu-său o privire înduioșată. Să profităm să mai mănânci și tu ca lumea

cât se poate... Nu-mi place mie și pace cum sună mâncarea de la școala aia.

— Aiurea, Petunia dragă, eu n-am răbdat de foame niciodată la Smeltings, spuse unchiul Vernon convins. Dudley primește destulă mâncare, nu-i așa, băiete?

Dudley, care era așa de gras că fundul i se revărsa de o parte și de cealaltă a scaunului de bucătărie, rânji și se întoarse către Harry.

— Dă-mi tigaia!

— Ai uitat să spui și cuvintele magice, zise Harry iritat.

Efectul acestei propoziții simple asupra celor trei fu incredibil: lui Dudley i se tăie răsuflarea și căzu de pe scaun cu un trosnet de se zgudui toată bucătăria, doamnei Dursley îi scăpă un mic țipăt, dar se pocni repede peste gură, iar domnul Dursley sări deodată drept în picioare, cu venele de la tâmplă stând să-i plesnească.

— Voiam să zic „te rog“! spuse Harry iute. Nu m-am gândit la...

— CE ȚI-AM ZIS EU? tună unchiul lui și stropi de salivă țâșniră din gura lui pe toată masa. NU ȚI-AM ZIS EU CĂ ÎN CASA ASTA NU SE ROSTESC CUVINTELE *ACELEA*?

— Dar n-am...

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-L AMENINȚI PE DUDLEY? răcni unchiul Vernon și izbi cu pumnul în masă.

— Dar eu doar...

— EU ȚI-AM MAI ZIS! NU AM DE GÂND SĂ-ȚI PERMIT SĂ VORBEȘTI DESPRE CIUDĂȚENIILE TALE SUB ACEST ACOPERIȘ!

Harry privi uluit la chipul vânăt de furie al unchiului, apoi la chipul livid al mătușii, care se chinuia să-l ridice pe Dudley în picioare.

— În regulă, spuse Harry, în regulă...

Unchiul Vernon se așeză înapoi pe scaun, pufnind ca un rinocer înfuriat, dar, cu o uitătură piezișă, ochii lui mici și pătrunzători nu-l slăbeau pe Harry nicio clipită.

De când se întorsese acasă la începutul vacanței de vară, unchiul Vernon se purta cu Harry de parcă ar fi fost o bombă ce ar fi putut exploda în orice clipă. Asta fiindcă Harry Potter nu era un băiat normal. De fapt, era anormal de-a binelea.

Pentru că Harry Potter era un vrăjitor! Un vrăjitor care tocmai terminase primul an de studii la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori Hogwarts. Și dacă familiei Dursley nu-i convenea că Harry venise să-și petreacă vacanța la ei, lui Harry cu atât mai abitir nu-i convenea.

Așa de dor îi era de Hogwarts, că tot timpul avea impresia că-l doare burta. Îi lipseau castelul, cu coridoarele lui secrete și cu stafii, lecțiile (poate nu și cele cu Snape, profesorul de Filtre și Elixire), mesajele aduse de bufnițe, banchetele din Sala Mare de festivități, îi era dor să doarmă în patul lui cu baldachin din dormitorul din turn, îi era dor de vizitele pe care i le făcea lui Hagrid, administratorul domeniului, în coliba lui din apropiere de Pădurea Interzisă, și mai ales îi era dor de Quidditch, sportul cel mai popular din lumea vrăjitorilor (șase porți înalte, patru mingi zburătoare și paisprezece jucători călare pe cozi de mătură).

Din clipa în care Harry ajunsese acasă, unchiul Vernon îi încuiase într-o debara de sub scară toate manualele de farmece și vrăji, bagheta magică, roba, cazanul, dar și mătura lui Nimbus Două Mii de ultimă generație. Ce le păsa celor din familia Dursley că, dacă nu exersa toată vara, Harry și-ar fi putut pierde locul în echipa lui de

Quidditch? Ce îi durea pe ei că Harry se întorcea la școală fără nicio temă făcută? Familia Dursley făcea parte dintre cei numiți de vrăjitori „Mageamii“ (adică cei care nu aveau niciun strop de sânge magic în vene). Din punctul lor de vedere, o rușine mai mare decât să aibă un vrăjitor în familie nu era cu putință. Unchiul Vernon o încuiase și pe bufnița lui Harry, pe Hedwiga, în colivia ei, ca nu cumva să ducă vreun mesaj cuiva din lumea vrăjitorilor.

Nici fizic Harry nu aducea cu restul familiei. Unchiul Vernon era un tip masiv, fără gât și cu o mustață neagră enormă. Mătușa Petunia avea o mutră ca de cal și era ciolănoasă. Dudley era blond, avea pielea rozalie și semăna cu un porc. Spre deosebire de ei, Harry era mărunțel și slăbuț, avea niște ochi de un verde intens și un păr negru-tăciune veșnic zburlit. Purta niște ochelari cu rame rotunde, iar pe frunte avea o cicatrice subțire care parcă înfățișa un fulger.

Tocmai prin cicatricea aceea ieșea Harry în evidență, chiar și printre vrăjitori. Cicatricea era unicul amănunt care amintea de trecutul misterios al lui Harry și de motivul pentru care cu unsprezece ani mai înainte fusese lăsat pe treptele casei familiei Dursley.

Harry avea doar un an când supraviețuise, nu se știe cum, atacului celui mai puternic vrăjitor de Magie Neagră din toate timpurile, Lordul Voldemort – un nume pe care majoritatea vrăjitorilor și vrăjitoarelor încă se fereau să-l rostească. Părinții lui Harry însă își pierduseră viața în urma acelui atac. Harry a scăpat rămânând doar cu semnul acela în formă de fulger. Dar, din clipa în care nu izbutise să-i facă de petrecanie lui Harry, cumva,

nimeni nu înțelegea cum anume, puterea lui Voldemort se topise.

Așa ajunsese Harry să fie crescut de soții Dursley, adică de sora răposatei lui mame și de soțul acesteia. Timp de zece ani de zile, cât a trăit împreună cu familia Dursley, nu a reușit să priceapă de ce, fără să vrea, făcea tot timpul niște lucruri stranii și a crezut povestea pe care i-o spuseseră soții Dursley, și anume că rămăsese cu cicatricea aceea în urma unui accident de mașină în care muriseră părinții lui.

Pentru ca după aceea, fix cu un an de zile în urmă, Harry să primească o scrisoare de la Hogwarts și brusc întreaga poveste să iasă la iveală. Harry și-a ocupat locul la școala de vrăjitori, unde și el, și cicatricea lui erau deja faimoși. Dar acum anul școlar se sfârșise și Harry se afla din nou în casa familiei Dursley, unde urma să rămână până la sfârșitul verii. Și din nou era tratat ca o potaie care tocmai s-a tăvălit prin ceva rău mirositor.

Familia Dursley nu-și amintise nici măcar că astăzi Harry împlinea doisprezece ani. Bine-nțeles că nici el nu-și făcuse iluzii în privința asta, fiindcă nu primise de la ei niciodată vreun cadou adevărat. Să-i facă un tort nici nu se punea problema. Dar chiar să uite cu totul de ziua lui...

Deodată unchiul Vernon își drese glasul ca să se bage în seamă și zise:

— Ei, după cum știm cu toții, aceasta e o zi foarte importantă.

Harry își ridică brusc ochii din farfurie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Unchiul Vernon continuă:

— Fiindcă astăzi s-ar putea să închei cel mai important contract din întreaga mea carieră.

Harry își lăsă iar ochii în jos, la pâinea prăjită. Bine-nțeles, se gândi el cu amărăciune, unchiul Vernon se referă la tâmpenia aia de cină. De două săptămâni o ținea una și bună cu cina lui. Îl invitase la masă pe un anume constructor bogat împreună cu soția lui, iar în urma acelei cine unchiul Vernon spera să obțină o comandă foarte mare de la constructorul respectiv (firma unchiului Vernon fabrica bormașini).

— Cred că ar fi cazul să mai trecem o dată în revistă programul, spuse unchiul. La ora opt toți trebuie să fim pe poziții. Petunia, tu ai să fii...?

— În salon, răspunse prompt mătușa Petunia, așteptând să-i întâmpin pe musafiri în casa noastră așa cum se cuvine.

— Bun, foarte bine! Și tu, Dudley?

— Eu voi fi lângă ușă, pregătit să le deschid, răspunse Dudley, schițând un zâmbet tâmp. „Domnule și doamnă Mason, pot să vă iau eu hainele?“

— Vai, o să-l adore de-a dreptul! exclamă mătușa Petunia încântată.

— Minunat, Dudley, spuse unchiul Vernon, după care se întoarse spre Harry. Și tu?

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry pe un ton neutru.

— Exact! spuse unchiul Vernon tăios. Eu am să-i conduc în salon, am să le fac cunoștință cu tine, Petunia, și apoi am să le torn ceva de băut. La opt și cincisprezece...

— Eu am să anunț că cina e servită, răspunse mătușa Petunia.

— Iar tu, Dudley, vei spune...

— „Doamnă Mason, îmi dați voie să vă conduc în sufragerie?“ spuse Dudley, oferindu-și brațul grăsuliu unei doamne imaginare.

— Vai, micul meu gentilom! exclamă mătușa Petunia, înduioșată.

— Și tu? îl întrebă unchiul Vernon răutăcios pe Harry.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry plictisit.

— Exact! Acuma, trebuie să ne străduim să mai strecurăm ici și colo câte un compliment în timpul mesei. Petunia, ai vreo idee?

— „Vernon mi-a spus că jucați golf excepțional de bine, domnule Mason...“ „Doamnă Mason, vă rog spuneți-mi de unde v-ați cumpărat rochia aceasta.“

— Perfect!... Dudley?

— Cum ar fi să zic ceva de genul: „Domnule Mason, am primit ca temă să scriem o compunere despre modelul nostru în viață, iar eu am scris despre dumneavoastră?“

Mătușa Petunia fu copleșită de emoție și îi dădură lacrimile. Își îmbrățișă odorul, în timp ce Harry tocmai se apleca sub masă ca să nu-l vadă ceilalți izbucnind în râs. Asta era prea de tot!

— Dar tu, puștiule?

Ieșind de sub masă, Harry se strădui să pară cât mai serios cu putință.

— Eu am să stau cuminte în camera mea fără să scot un sunet, ca și când n-aș fi aici, răspunse Harry.

— Așa să faci! spuse unchiul Vernon apăsat. Soții Mason habar nu au că ești și tu pe aici și cu impresia asta trebuie să și rămână. După masă, tu, Petunia, o vei conduce pe doamna Mason înapoi în salon ca să vă beți cafeaua, iar eu am să aduc vorba despre bormașini. Cu

puțin noroc, până să înceapă știrile de la ora zece, afacerea va fi bătută în cuie. Iar mâine pe vremea asta deja vom fi în căutarea unei case de vacanță în Mallorca.

Pe Harry nu prea îl încânta ideea. Nu credea că rudele lui îl vor iubi mai mult în Mallorca decât acasă, pe aleea Privet.

— Așa! Atunci eu am șters-o să aduc de la curățat costumele, al meu și al lui Dudley. Tu! se răsti el la Harry. Ai grijă, nu-i sta în drum mătușă-tii până termină curățenia.

Harry ieși în curte pe ușa din spate. Era o zi foarte frumoasă, soarele strălucea cu putere. Traversă peluza, se trânti pe bancă, în grădină, și începu să-și îngâne singur: „Cine să trăiască?... Eu să trăieeeesc... Laaa mulți aaani!“

Nu tu felicitări, nu tu cadouri, ba încă urma să-și petreacă și seara făcând pe mortul. Întristat, privea în gol spre gardul viu. În viața lui nu se mai simțise atât de singur. Mai mult decât orice de la Hogwarts, mai mult chiar decât Quidditch-ul, lui Harry îi lipseau prietenii lui cei mai buni, Ron Weasley și Hermione Granger. Dar ei nu dădeau vreun semn că le-ar fi dor de el. Niciunul nu-i scrisese toată vara, cu toate că Ron îi promisese că-l va invita să stea la el.

De nenumărate ori Harry fusese cât pe ce să deschidă colivia Hedwigăi, folosindu-se pentru asta de magie, ca să le trimită scrisori lui Ron și lui Hermione, dar nu merita să-și asume un risc atât de mare. Vrăjitorii minori nu aveau voie să facă vrăji în afara școlii. Pe asta Harry nu le-o spusese celor din familia Dursley; știa el prea bine că singurul lucru care îi oprea să-l încuie în debaraua de sub scară, alături de bagheta magică și de mătura lui, era

teama că i-ar putea preschimba pe toți trei în gândaci de bălegar. În primele săptămâni, Harry se distrase de minune: începea să bolborosească tot felul de cuvinte, după care nu mai avea decât să-l urmărească pe Dudley cum se năpustește afară din încăpere, alergând cât îl țineau picioarele durdulii. Dar prea îndelungata tăcere a lui Ron și a Hermionei îl făcuse să se simtă așa de izolat de lumea vrăjitorilor, încât nici măcar să-și bată joc de Dudley nu-l mai amuza. Iar acum Ron și Hermione uitaseră până și de ziua lui de naștere.

Ce n-ar fi dat să primească un mesaj de la Hogwarts! De la oricare dintre vrăjitori sau vrăjitoare. Mai că s-ar fi bucurat să dea ochii și cu dușmanul lui cel mai înverșunat, Draco Malfoy; orice, numai să fie sigur că nu se întâmplase totul doar în visele lui...

Asta nu însemna că tot anul petrecut la Hogwarts ar fi ținut-o numai într-o distracție. Chiar la sfârșitul ultimului semestru, Harry se pomenise față în față cu nimeni altul decât Lord Voldemort în persoană. O fi fost Voldemort doar o umbră a ceea ce fusese cândva, dar tot îți băga spaima în oase, tot viclean rămăsese, tot îndârjit în hotărârea lui de a-și recâștiga puterea. Harry scăpase încă o dată din ghearele lui Voldemort, dar ca prin urechile acului. Și acum – și trecuseră săptămâni întregi de la întâmplarea aceea – încă tot se mai deștepta în mijlocul nopții leoarcă de sudoare, gândindu-se cu groază pe unde o fi Voldemort, și îi revenea în minte chipul lui ca de mort și ochii aceia holbați, plini de furie.

Cum ședea pe bancă, deodată Harry se îndreptă de spinare. Rămăsese pe gânduri, cu privirile ațintite asupra gardului viu, *dar acum i se părea că și gardul viu* îl fixa cu privirea. Printre frunze se ițiseră doi ochi enormi, verzi.

Speriat, Harry sări drept în picioare. În clipa aceea, din cealaltă parte a peluzei se auzi o voce zeflemitoare.

— Eu știu ce zi e astăzi, îngână Dudley, bălăngănindu-se.

Ochii enormi clipiră, apoi se făcură nevăzuți.

— Ce-ai zis? întrebă Harry, neputându-și desprinde privirea de locul în care văzuse ochii aceia.

— Eu știu ce zi e astăzi, repetă Dudley, venind drept spre el.

— Bravo ție! spuse Harry. Asta înseamnă că în sfârșit ai învățat și tu zilele săptămânii.

— Azi e *ziua ta*, făcu Dudley cu batjocură. Cum de n-ai primit nicio felicitare? Nu ți-ai făcut niciun prieten la școala aia pentru *anormali*?

— Vezi să nu te audă maică-ta că vorbești despre școala mea, zise Harry imperturbabil.

Dudley își săltă pantalonii, care îi alunecaseră pe dosul rotund.

— Ce te uiți așa la gardu' ăla? întrebă el bănuitor.

— Încercam să aleg un descântec potrivit ca să-i dau foc, răspunse Harry.

La asta Dudley făcu câțiva pași înapoi împleticindu-se. Pe chipul lui rotund se întipărise panica.

— N-ai să fa-faci asta!... Tati a zis că n-ai voie să faci vră-vrăji... a zis c-o să te dea afară... și n-o să ai unde te duce... n-ai nici măcar prieteni la care să stai...

— *Fleac fără leac*! spuse Harry făcând pe fiorosul. Hocus pocus... tumba rumba....

— MAAAAMIIII! începu Dudley să urle, împiedicându-se în propriile picioare cum alerga înapoi către casă. MAAAMIIII! Ăsta face știi tu ce!

Dar pentru această mică distracție Harry trebui să plătească cu vârf și îndesat. Cum și Dudley, și gardul scăpaseră întregi și nevătămați, mătușa Petunia își dădu seama îndată că Harry de fapt nu făcuse nicio vrajă. Numai că mătușa tot încercă să-i tragă una în cap cu tigaia plină de spumă și Harry tot fu nevoit să se ferească din calea ei. Pe urmă îl puse la treabă, amenințându-l că n-o să primească nimic de mâncare până nu termină treaba.

În timp ce Dudley umbla de colo-colo supraveghindu-l și mâncând înghețată, Harry spălă ferestrele, apoi spălă și mașina, tunse iarba, aranjă straturile de flori, tunse și udă trandafirii și vopsi banca din grădină. Soarele îi bătea drept în creștet și îi pârlea pielea pe ceafă. Harry știa că se lăsase prins în plasa întinsă de Dudley, dar spusese cu voce tare exact lucrul la care se gândise și el. Poate că într-adevăr nu avea niciun prieten la Hogwarts...

Acum să-l fi văzut cu toții pe faimosul Harry Potter, se gândi încrâncenat, presărând îngrășământ pe straturile de flori. Îl durea spatele, iar sudoarea i se scurgea pe obraji.

Abia pe la șapte și jumătate seara, când deja era stors de puteri, o auzi în sfârșit pe mătușa Petunia strigându-l:

— Treci înăuntru! Și vezi de calcă pe ziar!

Bucuros, Harry intră în bucătăria răcoroasă care strălucea de curățenie. Pe frigider trona vedeta cinei: un tort cât toate zilele îmbrăcat în frișcă și ornat cu violete glazurate. În cuptor sfârâia un ciolan de porc.

— Mănâncă iute! Îndată trebuie să apară soții Mason! se oțărî la el mătușa Petunia, arătându-i două felii de pâine și o bucată de brânză de pe masă.

Era deja gătită cu o rochie elegantă, de culoarea somonului.

Harry se spălă pe mâini și se puse pe înfulecat puținul pe care îl primise. Nu apucă bine să termine de mâncat, că mătușa Petunia îi luă farfuria din față.

— Sus cu tine! Iute!

Trecând pe lângă ușa camerei de zi, Harry îi zări cu coada ochiului pe unchiul Vernon și pe Dudley, amândoi gătiți nevoie mare – în costume elegante și cu papion la gât. Abia ce ajunse la etaj, când se și auzi soneria de la intrare. De jos, cu o mutră mânioasă, unchiul Vernon îi făcu semn.

— Ai grijă, băiete, dac-aud un sunet...

Harry traversă holul pe vârfuri până în camera lui, se strecură înăuntru, închise ușa și dădu să se arunce în pat.

Problema era că pe patul lui stătea deja altcineva.

Capitolul 2

Dobby și avertismentul

Harry abia își opri un strigăt de surpriză. Pe patul lui stătea o arătare cu urechi mari ca de liliac și cu niște ochi verzi, bulbucați, cât niște mingi de tenis de mari. Harry își dădu seama pe dată că erau exact ochii care îl urmăriseră de dimineață de după gardul viu din grădină.

În timp ce el și arătarea se studiau unul pe celălalt, Harry auzi în hol vocea lui Dudley:

— Domnule și doamnă Mason, pot să vă iau eu hainele?

Arătarea se dădu ușurel jos din pat și făcu în fața lui Harry o plecăciune atât de adâncă, încât atinse covorul cu vârful nasului ei lung și subțire. Harry observă că era îmbrăcată cu ceva ce arăta ca o față de pernă veche, cu niște găuri prin care îi ieșeau brațele și picioarele.

— Ăă... salut! spuse Harry cam neliniștit.

— Harry Potter! rosti creatura cu o voce pițigăiată care de bună seamă se auzea până la parter. Dobby dorește de atâta vreme să vă cunoască, domnule... E o onoare deosebită...

— Mu-mulțumesc, spuse Harry, trăgându-se mai lângă perete și așezându-se pe scaunul de la birou, alături de colivia cea mare în care Hedwiga dormea buștean.

Îi venea să întrebe: „Tu ce ești?“, dar, gândindu-se că întrebarea asta ar suna cam nelalocul ei, spuse:

— Tu cine ești?

— Dobby, domnule. Dobby și atât. Sunt un elf de casă, răspunse arătarea.

— Aha... Zău? zise Harry. Ăă... n-aș vrea să sune aiurea, dar... știi, nu prea e momentul potrivit să mă pomenesc cu un elf în cameră.

Din salon răzbătu până la ei râsul strident, fals al mătușii Petunia. Elful lăsă capul în jos.

— Nu că n-aș fi încântat să te cunosc, adăugă Harry iute, doar că... Hm, există vreun motiv special pentru care te afli aici?

— O, sigur că da, domnule, zise Dobby pe un ton foarte serios. Dobby a venit să vă spună, domnule... Of, e greu, domnule... Dobby nu prea știe cum să înceapă...

— Ia loc, îl invită Harry politicos, arătând spre pat.

În clipa aceea, spre groaza lui, elful izbucni în plâns, un plâns foarte zgomotos.

— Să ia-iau loc, începu el să se vaite. Niciodată... dar *absolut niciodată*...

Lui Harry i se păru că vocile de la parter nu se mai aud.

— Îmi pare rău, spuse în șoaptă. N-am vrut să te jignesc sau așa ceva...

— Să-l jigniți dumneavoastră pe Dobby! spuse elful cu glas întretăiat. Dobby n-a fost *niciodată* poftit să ia loc lângă un vrăjitor așa... ca de la egal la egal...

Harry încercă să-l potolească cu un „Șșșș!“ și în același timp să-și compună o mutră încurajatoare. Într-un târziu reuși să-l facă pe Dobby să se așeze înapoi pe pat. Bietul de el, cum ședea acolo suspinând, arăta ca o păpușă mare și foarte urâțică. În cele din urmă, reușind să se stăpânească, rămase cu ochii aceia ai lui formidabili

ațintiți asupra lui Harry, într-o expresie de adorație plângăcioasă.

— Din câte se vede n-ai întâlnit prea mulți vrăjitori cumsecade până acum, spuse Harry, încercând să-l înveselească.

Dobby clătină din cap. În secunda următoare, fără veste, sări în picioare și începu să se dea cu capul de geam furibund, răcnind:

— Rău, Dobby! Foarte rău!

— Oprește-te... Ce faci? șuieră Harry, sărind și el în picioare și punându-l pe Dobby înapoi pe pat.

Deșteptată brusc din somn, Hedwiga țipă din toți plămânii și zburătăci bezmetic prin colivie, lovindu-se cu aripile de gratii.

— Dobby a trebuit să se pedepsească, domnule, spuse elful care se uita puțin cruciș. Dobby a fost cât pe ce să-și vorbească familia de rău, domnule...

— Familia ta?

— Familia de vrăjitori unde slujește Dobby, domnule... Dobby este un elf de casă. Menirea lui e să facă treburile din casă și să-și slujească familia pentru tot restul vieții...

— Și ai tăi știu că ești aici? îl întrebă Harry curios.

Dobby tremură.

— O, nu, domnule, nu... Dobby va trebui să-și aplice cea mai cumplită pedeapsă fiindcă a venit să vă vadă, domnule. Pentru asta Dobby va trebui să-și prindă urechile în ușa de la cuptor. O, domnule, dacă ați ști...

— Dar dacă ai să-ți prinzi urechile în ușa cuptorului, ai tăi n-au să bage de seamă?

— Dobby se îndoiește c-au să bage de seamă, domnule. Dobby tot timpul trebuie să se pedepsească pentru câte

ceva, domnule. Ei îl lasă să se pedepsească cât vrea, domnule... Ba uneori îmi mai și amintește să mă pedepsesc și în plus...

— Și de ce nu pleci de la ei? De ce nu fugi de acasă?

— Un elf de casă trebuie să fie eliberat, domnule. Iar familia lui nu-l va elibera pe Dobby în veci... Dobby îi va sluji pe ai lui până la moarte, domnule...

Harry căscă ochii mari.

— Și eu care aveam impresia că mie mi-e greu că trebuie să mai stau aici încă patru săptămâni, spuse el. Dar în comparație cu ai tăi, ăștia din familia Dursley par aproape umani. Și nu este nimeni care te-ar putea ajuta? De pildă eu?

Dar în secunda următoare Harry regretă că rostise aceste cuvinte, căci Dobby se puse iar pe văitat, de data asta exprimându-și recunoștința față de Harry.

— Te rog, îi șopti Harry disperat, te rog, nu mai face gălăgie! Dacă te aud ai mei, dacă prind de veste că ești aici...

— Harry Potter vrea să-l ajute pe Dobby... Dobby a auzit despre măreția dumneavoastră, dar despre mărinimia dumneavoastră, domnule, Dobby n-a auzit niciodată...

Harry simți că sângele îi urcă în obraji. Spuse:

— Nu știu ce ai auzit tu despre *măreția* mea, dar să știi că sunt doar niște povești. Nici măcar nu sunt cel mai bun din clasă la Hogwarts. Cea mai bună e Hermione, care...

Dar fu nevoit să se întrerupă; i se rupea sufletul până și când își amintea de Hermione.

— Vai, Harry Potter e așa de modest și de cumsecade, spuse Dobby plin de respect și ochii lui ca niște globuri

sclipiră. Harry Potter nu vrea să vorbească despre triumful lui asupra Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

— Adică a lui Voldemort? zise Harry.

Dobby își acoperi iute cu palmele urechile ca de liliac și spuse cu un fel de geamăt:

— Ah, nu-i rostiți numele, domnule! Nu-i rostiți numele!

— Iartă-mă, zise Harry iute. Știu că multora nu le place asta. De pildă, prietenul meu Ron...

Și iarăși se opri, fiindcă amintindu-și de Ron iar i se strânse sufletul.

Dobby se aplecă spre Harry, făcând ochii mari.

— Dobby a auzit vorbindu-se, rosti el răgușit, că Harry Potter l-a întâlnit pe Lordul Întunecat pentru a doua oară cu doar câteva săptămâni în urmă... și că Harry Potter a scăpat și de data aceasta.

Harry dădu din cap. Deodată ochii lui Dobby se umeziră de lacrimi.

— Ah, domnule, spuse el începând iar să suspine și ștergându-și fața cu un colț al feței de pernă jerpelite care îi servea drept veșmânt. Harry Potter e atât de curajos și de dârz! A înfruntat deja atâtea primejdii! Dar Dobby a venit să-l protejeze pe Harry Potter, să-l prevină, chiar dacă după aceea va trebui să-și prindă urechile în ușa cuptorului... *Harry Potter nu trebuie să se întoarcă la Hogwarts!*

Urmă o mică pauză, întreruptă numai de clinchetul cuțitelor și furculițelor care se auzea de la parter și de vocea groasă a unchiului Vernon bubuind în depărtare.

— C-cum? se bâlbâi Harry. Dar trebuie să mă întorc! Pe întâi septembrie începe școala. Numai gândul ăsta

mă ține în viață. Tu nu știi cum e aici. Locul meu nu este aici. Locul meu e în lumea ta, la Hogwarts.

— Nu, nu, nu! scârțâi Dobby, scuturând din cap așa de tare, încât urechile clămpăniră. Harry Potter trebuie să rămână aici, unde e în siguranță. E prea puternic și prea bun ca să piardă. Căci, dacă se va întoarce la Hogwarts, Harry Potter va fi în pericol de moarte.

— De ce? întrebă Harry mirat.

— A fost pus la cale un complot, Harry Potter. Un complot pentru ca, la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori Hogwarts, anul ăsta să se întâmple cele mai îngrozitoare lucruri, șopti Dobby tremurând dintr-odată din toate balamalele. Dobby are știință de povestea asta de luni întregi, domnule. Harry Potter nu trebuie să se arunce în gura lupului. Este mult prea important, domnule!

— Ce lucruri îngrozitoare? întrebă Harry pe loc. Și cine anume le-a pus la cale?

Dobby scoase un sunet ciudat, ca și când s-ar fi înecat, după care se dădu cu capul de perete ca un apucat.

— Bine, bine! strigă Harrry, apucându-l pe elf de braț ca să-l oprească. Nu poți să-mi spui. Am priceput. Dar atunci de ce ai venit să mă previi?

În clipa aceea îi trecu prin minte un gând neliniștitor.

— Ia stai puțin, asta n-are nimic de-a face cu Vol... pardon, cu Știm-Noi-Cine, așa-i? Răspunde-mi doar dând din cap, adăugă iute în clipa în care scăfârlia lui Dobby se înclină din nou îngrijorător către perete.

Încet-încet Dobby clătină din cap.

— Nu... nu cu El... cu Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit, domnule...

Dar lui Dobby îi ieșiseră iarăși ochii din orbite. Părea că încearcă să-i dea lui Harry un indiciu. Doar că Harry nu pricepea o iotă.

— Doar nu are vreun frate, nu?

Dobby clătină iar din cap, căscând ochii și mai mari.

— Atunci nu-mi dau seama cine altcineva ar putea face să se întâmple lucruri îngrozitoare la Hogwarts, zise Harry. Totuși mai e și Dumbledore pe acolo. Ai auzit de Dumbledore, nu?

Dobby făcu semn din cap că da.

— Albus Dumbledore este cel mai bun director pe care l-a avut Hogwarts vreodată. Dobby știe asta, domnule. Dobby a auzit că puterea lui Dumbledore este la fel de mare pe cât era puterea Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit la apogeul lui. Dar, domnule (de aici Dobby începu să turuie, vorbind în șoaptă), sunt și puteri pe care nici Dumbledore... puteri pe care niciun vrăjitor cumsecade...

Și, până să se dezmeticească Harry și să încerce să-l oprească, Dobby sări jos din pat, apucă lampa de pe biroul lui Harry și începu să se lovească în cap, scheunând de-ți țiuiau urechile.

Deodată la parter se lăsă liniștea. Două secunde mai târziu, cu inima bubuindu-i în piept, Harry îl auzi pe unchiul Vernon în hol, explicând:

— O fi uitat împielițatu' ăsta de Dudley televizorul aprins...

— Repede! Treci în dulap! șopti Harry și dintr-o mișcare îi făcu vânt lui Dobby înăuntru și închise ușa după el.

Apoi se azvârli pe pat, exact în clipa în care clanța se mișcă.

— Ce mama dracului tot faci aici? zise unchiul Vernon scrâșnind din dinți.

Fața lui era îngrozitor de aproape de a lui Harry.

— Mi-ai făcut praf tocmai poanta bancului despre jucătorul de golf japonez, continuă. Copile, dacă mai aud un singur sunet, am să te fac să blestemi și ziua în care te-ai născut!

Și cu asta ieși din cameră ca o furtună.

Tremurând, Harry îi dădu drumul lui Dobby din dulap.

— Acum te-ai convins cum e aici? spuse el. Pricepi de ce vreau să mă întorc la Hogwarts? Fiindcă e singurul loc în care am... adică, eu așa cred, că am prieteni.

— Prieteni care nu-i scriu niciodată lui Harry Potter? spuse atunci Dobby șmecher.

— Or fi fost și ei... Ia stai puțin! zise Harry, încruntându-se. De unde știi tu că prietenii mei nu mi-au scris?

Dobby își târșâi tălpile pe podea.

— Harry Potter să nu se supere pe Dobby... Dobby a avut cele mai bune intenții...

— *Tu mi-ai luat scrisorile?*

— Dobby le are pe toate aici, domnule, spuse elful.

Și în clipa aceea, foarte sprinten, având grijă să se îndepărteze de Harry, scoase la iveală din fața de pernă cu care era îmbrăcat un teanc gros de plicuri. Harry recunoscu îndată scrisul ordonat al lui Hermione și scrisul împrăștiat al lui Ron și mai observă niște mâzgăleli care semănau cu scrisul lui Hagrid, administratorul de la Hogwarts.

Dobby clipi iute, aruncând spre Harry o privire speriată.

— Harry Potter să nu se supere pe Dobby... Dobby spera... dacă Harry Potter credea că prietenii lui au uitat de el... poate că Harry Potter nu ar mai fi vrut să se întoarcă la școală, domnule...

Harry nu-l mai asculta. Se repezi să înșface scrisorile din mâna lui Dobby, dar elful sări într-o parte.

— Harry Potter o să le primească înapoi, domnule, dar numai dacă îi dă lui Dobby cuvântul lui că n-o să se întoarcă la Hogwarts. Ah, domnule, să nu vă expuneți la așa primejdie! Promiteți-mi că n-o să vă întoarceți acolo, domnule!

— Nici gând! izbucni Harry mânios. Dă-mi-le, sunt scrisorile prietenilor mei!

— Atunci Harry Potter nu-i mai lasă lui Dobby nicio altă opțiune, spuse elful cu tristețe.

Și până să apuce Harry să facă o mișcare, Dobby se și repezi la ușă, o dădu la perete și o luă la goană pe scări în jos.

Cu gura iască și cu un ghem în stomac, Harry țâșni pe urmele lui, încercând să nu scoată niciun sunet. Coborî ultimele șase trepte dintr-un singur salt, aterizând ca o pisică pe covorul din hol și făcând ochii roată după Dobby. Îl auzi pe unchiul Vernon în sufragerie, spunând:

— Domnule Mason, spuneți-i și Petuniei istorioara aceea atât de hazlie cu instalatorii americani. Ține neapărat s-o audă...

Harry traversă holul în fugă până în bucătărie. Ajuns acolo, simți că-l ia cu leșin. Capodopera mătușii Petunia, tortul, muntele de frișcă și violete trase prin zahăr, plutea prin aer, aproape de tavan. Iar sus, pe bufet, chiar în colțul bucătăriei, stătea ciucit Dobby.

— O, nu! spuse Harry cu o voce răgușită. Te rog... o să mă omoare...

— Harry Potter trebuie să promită că n-o să se întoarcă la școală...

— Dobby... te rog!

— Promiteți-mi, domnule!

Dobby îi aruncă o privire gravă.

— În cazul acesta Dobby va trebui să facă asta pentru binele lui Harry Potter.

În clipa aceea, cu un pocnet asurzitor, platoul cu tortul se făcu țăndări de podea. Frișca sări în toate direcțiile, pe ferestre și pe pereți. În aceeași secundă se auzi un plesnet scurt și Dobby se făcu nevăzut.

Din sufragerie se auziră țipete. Unchiul Vernon dădu năvală în bucătărie, unde îl găsi pe Harry încremenit de spaimă, acoperit din cap până-n picioare cu bucățele din tortul mătușii Petunia.

La început păru că unchiul Vernon va izbuti să minimalizeze incidentul („Nu e decât nepotul nostru... E cam ciudat și-i e frică de străini, așa că l-am pus să stea sus.“). Îi hâșâi pe șocații soți Mason înapoi în sufragerie, îi promise lui Harry că după plecarea lor o să-l jupoaie de viu, îi dădu un mop și-l puse să curețe podeaua. Mătușa Petunia scoase niște înghețată din congelator, iar Harry, încă tremurând din balamale, se puse să facă bucătăria lună.

Poate că unchiul Vernon ar mai fi avut ceva șanse să încheie afacerea, dacă n-ar fi apărut în peisaj și bufnița.

Mătușa Petunia tocmai adusese o cutie de bomboane digestive cu mentă, din care îi servea pe toți după masă, când o bufniță albă, cât toate zilele de mare, dădu buzna pe fereastra sufrageriei, lăsă o scrisoare să cadă drept

în creștetul doamnei Mason, după care ieși, făcându-se nevăzută. Doamna Mason urlă ca din gură de șarpe și se năpusti afară, răcnind că sunt nebuni cu toții. Domnul Mason mai zăbovi doar cât să le explice soților Dursley că soția lui suferă de ornitofobie, așadar îi este frică de toate păsările, de orice formă și mărime, și-i întrebă dacă asta fusese o glumă sau așa ceva.

Harry rămase în bucătărie, strângând mopul în mâini. Așa îl găsi unchiul Vernon când se apropie de el, cu o sclipire demonică în priviri.

— Citește asta! șuieră el cu răutate, fluturând scrisoarea adusă de bufniță. Haide, citește-o!

Harry luă scrisoarea. Din păcate, nu era o felicitare de ziua lui.

Stimate domnule Potter,

Am fost informați că în seara aceasta, la ora nouă și douăsprezece minute, la domiciliul dumneavoastră a fost folosită o Vrajă Plutitoare.

După cum știți, vrăjitorii minori nu au voie să practice magia în afara școlii. Utilizarea în continuare a magiei, indiferent sub ce formă, va atrage după sine exmatricularea (conform Decretului pentru îngrădirea judicioasă a practicării magiei de către vrăjitorii minori, 1875, alineatul C).

De asemenea, am dori să vă amintim că, în conformitate cu Statutul secret al Confederației Internaționale a Magilor, Secțiunea 13, practicarea oricărei activități vrăjitorești care ar putea fi detectată de către

membrii comunității nevrăjitorești (de către Mageamii) constituie un delict grav.

Vacanță plăcută în continuare!

Cu stimă,
Mafalda Hopkirk

Departamentul pentru Folosirea Inadecvată
a Obiectelor de Proveniență Mageamească
Ministerul Afacerilor Magice

Harry ridică privirea din scrisoare și înghiți în sec.

— Nouă nu ne-ai spus că nu ai voie să folosești magia în afara școlii, spuse unchiul Vernon, cu un licăr de nebunie în priviri. Pe asta ai uitat să ne-o spui... Ți-o fi ieșit din minte, te pomenești...

Se apropia de Harry asemenea unui buldog mare, dezvelindu-și colții.

— Ei bine, am și eu niște vești pentru tine, băiete... Am să te închid în casă... N-ai să te mai întorci niciodată la școala aia a ta... Niciodată!... Iar dacă o să-ți treacă prin minte să încerci să evadezi făcând vreo vrajă, cu atât mai bine... o să te exmatriculeze ei!

După care, cu un râs dement, porni pe scări în sus, târându-l pe Harry după el.

Și unchiul Vernon se ținu de cuvânt întocmai. În dimineața următoare plăti un om care montă niște gratii la fereastra camerei lui Harry. Apoi montă el însuși o ușiță de pisică pe ușa camerei, prin care lui Harry să i se poată da câte ceva de mâncare de trei ori pe zi. Îl lăsau să iasă din cameră doar dimineața și seara, cât să meargă la baie. În rest, și ziua, și noaptea, stătea încuiat în camera lui.

Trei zile mai târziu, soții Dursley încă nu se înmuiaseră deloc, iar Harry nu vedea nicio ieșire din situația în care se afla. Lungit în pat, privea cum soarele dispare de cealaltă parte a gratiilor de la fereastră și se întreba cu groază ce avea să se aleagă de el.

Ar fi putut încerca să evadeze cu ajutorul unei vrăji, dar ce rost avea dacă după aceea ar fi fost exmatriculat de la Hogwarts din pricina asta? Parcă niciodată nu stătuseră lucrurile așa de rău pe aleea Privet. Acum, că cei din familia Dursley știau sigur că n-aveau să se pomenească într-o bună zi preschimbați în lilieci fructivori, Harry simțea că-și pierduse singura lui armă de apărare. Poate că Dobby îl salvase de îngrozitoarele întâmplări care îl așteptau la Hogwarts, însă după cum mergeau lucrurile pe acasă, probabil că urma oricum să moară de inaniție.

Ușița se ridică cu un zăngănit și Harry zări mâna mătușii Petunia care împinse în cameră un castron cu supă din conservă. Harry era lihnit, așa că sări iute din pat și se repezi imediat asupra ei. Supa era rece ca gheața, dar bău jumătate dintr-o înghițitură. Apoi traversă camera până la colivia Hedwigăi și deșertă bucățelele de legume apoase de pe fundul castronului în vasul gol al bufniței. Hedwiga își înfoie penele și îl privi cu un dispreț profund.

— Degeaba strâmbi din cioc, altceva nu mai primim, o puse Harry la punct.

Apoi așeză castronelul gol pe podea, în dreptul ușiței, și se întinse înapoi în pat, parcă și mai flămând decât până să mănânce supa.

Presupunând că mai supraviețuia în ritmul acesta încă patru săptămâni, ce avea să se întâmple dacă nu mergea

la Hogwarts? O să trimită oare pe cineva să vadă de ce nu a venit la școală? Vor reuși oare să-i determine pe soții Dursley să-i dea drumul?

Încăperea se cufundă treptat în întuneric. Epuizat, cu stomacul ghiorțăind și aceleași întrebări fără răspuns vâjâindu-i prin minte, Harry se adânci într-un somn agitat.

Visă că era expus la grădina zoologică și că pe gratiile cuștii în care se afla era prinsă o plăcuță pe care scria „VRĂJITOR MINOR“. Vizitatorii se zgâiau la el printre gratii cum zăcea întins pe un pat de paie, leșinat de foame și fără vlagă. Apoi zări în mulțime chipul lui Dobby și strigă cerându-i să-l ajute, dar Dobby îi răspunse „Harry Potter e în siguranță acolo, domnule!“, după care dispăru. Își făcură apariția în schimb soții Dursley, împreună cu Dudley, care zăngăni zăbrelele cuștii, râzându-i în față.

— Încetează! bâigui Harry, căci zăngănitul acela parcă îl izbea drept în cap. Lasă-mă în pace! Oprește-te! Vreau să dorm...

Și cu asta deschise ochii. Lumina lunii pătrundea printre gratiile de la fereastră. Și cineva într-adevăr se holba la el printre gratii: cineva cu fața acoperită de pistrui, cu părul roșcat și cu nasul lung.

Afară, în dreptul ferestrei lui Harry, stătea Ron Weasley însuși.